

## Eseu despre Folclor

Etimologia cuvântului engl. Folk- (popor) și lore-(știință), înțelepciune, deci înțelepciunea poporului.

-Definiție:-

Totalitatea manifestărilor și creațiilor culturale ale unui popor, ce definesc specificul național și spiritual al acestuia, individualizându-l.

Folclorul literar este o parte semnificativă ce cuprinde totalitatea creațiilor literare ce se caracterizează prin oralitate, sincretism, tradiționalism, autor anonim și spirit colectiv, el constituind așa numita literatură nescrisă, produs al gândirii și simțirii oamenilor simpli. Acesta se poate defini prin trei cuvinte: dor, doina, colind, ce reprezintă specificul spiritual între popoarele lumii. Folclorul literar cuprinde specii ale genului epic (basme, povestiri, snoave, balade), liric (doine, cântece) strigături și chiar dramatic (atrul popular, ȳrozii, scenete).

Acestora li se adaugă creațiile cu caracter setentios (proverbe, zicatori) cele legate de magie (descantecul) și enigmistică (ghicitoriile). Marile teme și motive ale literaturii culte își au sursa în folclor, deoarece aici apar pentru prima dată motive, ca: transhumanța, testamentul, al dezradăcinării, motivul zidului parazit al adorăției și blestemului și teme ca: jertfa pentru creație, comunicarea om-natură, binele și răul, iubirea cu dorul și jalea, revolta, ireversibilitatea timpului, etc. De aceea, creația populară orală face parte integrată din literatura națională, ea reprezentând un nesecat izvor de inspirație, material de prelucrare și, mai ales, model de limbă pentru scriitori.

Literatura este ansamblul operelor care au caracter estetic. Opera creează un univers funcțional într-un text ("fr. Texte, lat. Textus"), care conține un mesaj artistic.

"Textul literar nu descrie o lume preexistentă dar/ci, asumându-și întrebările acesteia, construiește iluzia unei asemenea lumi se deschide totodată calea pentru sugestia irealității: lumea nu este dar/ci pare ca este:"

(Dumitru Irimia- Introducerea în stilistică, Polirom, Iași, 1999, p.246)

Scriitorii grupați în jurul revistei "Tel Quel" mișcare inițială în anul 1970, (Philippe Sollers, Jean Ricardou, etc) promovează un concept nou, acela de scriitură, care înglobează literatura ca atare, și meditația pe marginea ei.

Literatura devine astfel text, "practică textuală" sau "practică semnificativă", o formă care sintetizează toate tipurile de limbaje existente (artistic, jurnalistic, științific, filosofic, etc.) într-o perpetuă încercare de stabilire a propriei identități. Literatura este înțeleasă ca fiind spațiul al tuturor limbajelor, ea tinde să ajungă la statutul de gen literar unic, autarhic și polimorf. (Gh. Crăciun- Introducere în teoria literaturii, Magister/Cartier, 1998, p.13-14.)

## Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari  
<http://referatenoi.ro>

---

Textul este definit ca un ansamblu de semne, unitar si coerent ca sens. Semnul este inteles ca o unitate intre un semnificat si un semnificant(Ferdinand de Saussure).Textul se constituie ca ocurenta comunicativa, avand drept factori: emitatorul, mesajul, receptorul, canalul , codul. Functiile comunicarii sunt ,dupa Roman Jakobson,(Lingvistica si poetica),urmatoarele:

- a)functia emotiva(expresiva) consta in exprimarea directa ,la persoana I a atitudinii vorbitorului;
- b)functia conativa presupune orientarea asupra receptorului, adresare la persoana a II-a;
- c)functia faticiva inseamna orientarea asupra canalului, asupra circuitului comunicarii;
- d)functia metalingvistica rezida in centrarea atentiei asupra codului;
- e)functia poetica prezenta in poezie si in proza se realizeaza prin diferite mijloace: metrica, ritm, vers, figuri de sunet, figuri lexicale, etc;

Cu studierea sistemelor de semne, a limbajelor nu doar verbale, ci si plastice, gestuale se ocupa semiotica (Roman Jakobson).Semilogul Roland Barthes (Elemente de simiologie) considera semiologia ("fr.semiologie, gr. Semeion ","semn" si logos "vorbi despre ":"studiul"),o stiinta a semnelor, dar una limitata numai la aspectul lor conotativ si o subordoneaza lingvisticii: " Poate ca semiologia este chemata sa se absoarba intr-o translingvistica, a carei materie va fi mitul, povestirea, articolul de presa sau obiectele civilizatiei noastre, cu conditia sa fie vorbite (cu ajutorul presei, al limbajului interior, de ordin fantastic)"  
(apud Maria Carpov -Introducere la semiologia literaturii, Univers, Bucuresti, 1979,p.45)